

τὴν ἀνοχήν μου καὶ πᾶσαν τὴν ἐπιείκειάν μου. Σὺ δέ, γενναία Ἑλληνίς Τιμόκλεια, μάθε ὅτι, ἂν ἔζη ὁ τῶν Θρακῶν τοῦτων ἀρχηγός, θὰ ἐτιμωρεῖτο ὑπ' ἐμοῦ δι' ὅ,τι πρὸς σὲ ἐπραξεν, ὡς ἐτιμωρήθη ὑπὸ σοῦ. Θὰ παρέλθῃ ὁμως καιρὸς μέχρι οὗ καὶ σὺ καὶ πᾶσα ἡ Ἑλλάς μάθητε ἀκριβῶς τί ἐστὶν Ἀλέξανδρος Στρατιῶται, κατοικήσατε τὴν γυναῖκα ταύτην μετὰ τῶν ἀπογόνων τοῦ Πινδάρου εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἱεροῦ ποιητοῦ.»

Καί, ταῦτα εἰπὼν ὁ βασιλεὺς, ἐδάκρυσεν, καί, δακρῦων ἔτι, ἔβλεπε βλοσυρὰν καὶ ἀγρίαν τὴν ἡρώϊδα ὁδηγουμένην εἰς τὴν μόνην ὀρθίαν ἐν Θήβαις μείναςαν οἰκίαν, εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ὑμνητοῦ τῶν νικητῶν τῶν πανελληνίων ἀγώνων, τοῦ θεσπεσίου ποιητοῦ Πινδάρου.

ΣΤΑΜΑΤΙΟΣ Δ. ΒΑΛΒΗΣ

— Πόσο ἤπια χθὲς τὸ βράδυ, κύρ Μῆτρο, νὰ σοῦ πληρώσω τὸ λογαριασμό;

— Δυὸ δακάδες, κύρ Γιάννη . . .

— Δυὸ δακάδες! Ξέρεις τί βλέπω, κύρ Μῆτρο; Πῶς ἐνῶ ἐγὼ πίνω, μεθῆς ἐσὺ καὶ βλέπεις τὰ πράγματα διπλά! . . .